Моя рідна вулиця взимку

Прийшла зима. Морози так тріщать, що й виходити страшно. Вчора випав сніг, усе зробилося білим. Таким білим, що тепер нічого не можна відрізнить одне від одного. Я йду вранці своєю вулицею і не можу второпати, де білі дерева, а де білий день. Усе так сяє!

Хлопці розрівняли сніг на майданчику біля хати, хтось приніс відро води і вилив прямо на сніг. Іще відро, іще, і — ковзанка! Як зраділа малеча нашої вулиці! Тепер до вечора надворі чуємо сміх та галас.

Я люблю свою вулицю взимку. Вона одразу стає такою святковою на вигляд, наче сама природа прикрашає її. Там дерева стоять у білому вінчальному вбранні, а тут поблискують на сонці бурульки. І дорога біла. Машини їздять — як оті різнокольорові плямочки снують по білій смужці. Пролітає дрібний сніжок, осідає білими купками. Неначе тополиний пух він тулиться до дерев, западає між корінням, між гіллям, віється по стежках. Усе стоїть у білому мареві. Виходжу я вранці з будинку на поріг та застигаю від подиву. Як іскряться дерева! А навкруги все встелене килимами, де ще ніхто не встиг пройти. Це зима розстелила на нашій вулиці свої білі полотна.